

SAM ZIT ZIJN STRAF UIT VOOR VERSCHILLENDE AUTO-INBRAKEN

‘Alles wat hierna komt, is beter’

Sam omschrijft zichzelf als ‘de rustigste’ op de afdeling voor jeugddelinquenten. Een spraakwerval kun je hem bezwaarlijk noemen. De jongen van achttien kreeg negen maanden cel. Zijn echte naam ziet hij liever niet gedrukt staan. ‘Maar die is eigenlijk ook niet van belang. Mijn bijnaam hier is Philemon, naar de presentator van *Sputten en slikken*, een druk bekeken programma op onze vleugel.’

“Ik zit hier wegens een auto-inbraak”, steekt Sam moeizaam van wal. “Nog twee maanden en dan kom ik weer vrij.” Negen maanden cel voor één auto-inbraak, is dat niet wat veel? “Ja, oké, het waren er vijftien”, geeft hij schoorvoetend toe, terwijl hij wat onwennig aan zijn boxersshort met Hawaïmotief futselt en zijn blik afwendt.

Sam mag dan wel verlegen zijn, hij weet naar eigen zeggen precies wat hij wil - “ook al kan ik nogal beïnvloedbaar zijn”. En zijn principes blijft hij trouw. “Niet iedereen die betrokken was bij die inbraken is opgepakt. Maar een vriend verraden? Nee, zoiets doe je niet. Zij zouden mij trouwens ook niet verraden hebben.”

De muren van zijn cel zijn van kil beton. “Ik hang hier bewust niks op”, gaat Sam verder. “Geen foto’s, geen kaartjes, geen brieven. Ik steek al die dingen in mijn kast. Ik moet er hier niet echt een eigen plekje van maken, vind ik. Ik blijf me vooral focussen op wat hierna komt, op wat er buiten gebeurt en me te wachten staat. Alles wat hierna komt, is beter.”

Terugkeren naar huis, naar zijn ouders, is geen optie voor Sam. Afstand sparen lijkt hem beter. “Als ik hier buiten kom, wil ik in een instelling voor jongeren gaan wonen. Dat is mijn eigen keuze. Eigenlijk komt het er gewoon op neer dat ik dan verander van leefgroep. Thuis is het al te vaak: ‘Doe dit, doe dat.’ Mijn ouders en ik hebben teveel meninkjes waarin we van elkaar verschillen.”

Een kalme, schuchtere jongen die plots een crimineel wordt. Was dat geen schok voor zijn omgeving? “Tja, ik heb me laten meeslepen door vrienden, hé”, vergoelijkt hij een beetje. “Maar ik heb mijn familie niet echt verdriet aangedaan, denk ik. Ik heb hen eerder verrast.” Erg zwaar zullen zijn twee laatste maanden in de gevangenis van Maastricht niet worden, voorspelt hij. “Ach, het is hier eigenlijk best wel gezellig en relaxed. Ik bedoel, het went wel. De aanpassing van hier naar buiten zal moeilijker zijn dan die van buiten naar hier, denk ik.” Dat zijn vrijheid beknot wordt, speelt hem wel parten. “Eigenlijk heb je hier alles wat je nodig hebt, alleen kun je niet zelf je deur opendoen wanneer jij dat wilt. Maar goed, ik moet niet lang meer zitten. En ik tel niet af per dag, maar eerder per week. Dan lijkt de tijd sneller voorbij te gaan.”

‘Foto’s, kaartjes, brieven. Ik steek alles in mijn kast. Ik moet er hier niet echt een eigen plekje van maken, vind ik’

‘Ik heb mijn familie niet echt verdriet aangedaan. Ik heb hen eerder verrast’